

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GÜLICH, MARTIN

Îmbrățișarea / Martin Gülich; trad.: Radu-Mihai Alexe -; București:
RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-657-1

I. Alexe, Radu-Mihai (trad.)

821.112.2-31=135.1

Traducerea a fost susținută printr-o subvenție
acordată de Goethe-Institut, fondat de
Ministerul Afacerilor Externe din Germania

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MARTIN GÜLICH

Die Umarmung

© Schöffling & Co. Verlagsbuchhandlung GmbH,
Frankfurt am Main 2005

Traducere din limba germană
RADU-MIHAI ALEXE

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

aprilie 2008

ISBN 978-973-103-657-1

SCARABEU

Nu sunt un idiot. Cine afirmă asta, minte. Țștia ar trebui închiși toți. Și bătuți ca un câine. Atunci scheaună și se milogesc și cer îndurare. Dar îndurarea asta n-o primești așa, degeaba, doar nu cade din cer. Ca s-o primești, trebuie să faci o plecăciune și să-ți împreunezi mâinile și să spui că totul este o minciună. Nu, nu sunt un idiot, chiar dacă totul se întâmplă altfel decât ar trebui. Îi las să vorbească. Nu-i ascult. Nu las să mi se citească nimic pe față. Nu-i bag în seamă. Am o piele groasă. Poți chiar s-o împungi cu ceva, dar nu se întâmplă nimic. O înțepătură mică și gata. Walter nu spune astfel de lucruri. Câteodată râde de mine, dar pentru că suntem prieteni, nu vreau să-i iau asta în nume de rău. Chiar și Walter are o piele groasă, o piele foarte groasă. Când merge, corpul i se leagănă ca piftia.

Eu râd atunci și Walter nu se supără pe mine. Walter lucrează la șine. Înainte a lucrat în triaj, însă, la un moment dat, n-a mai încăput între vagoane. Acum pune șine. Trebuie să ai cap pentru asta, spune el, pentru că o singură greșeală face trenul să deraieze. A fost bolnav doar o săptămână și deja s-a produs un accident. Au existat morți. Unuia i-a fost smuls piciorul și altuia chiar capul. Dar ce-ți povestesc ție despre morți, zice Walter, doar nu trebuie să te amesteci în meseria altuia. Doctorul Sander spune că trebuie să fii atent cu cei morți. Fiecare mort e la fel de fragil ca un om. De asta nu poți pur și simplu secționa cum te taie capul, doar pentru că te gândești, păi asta e mort, tot nu mai simte nimic. Doctorul Sander respectă morții. Bineînțeles că mai trebuie câteodată să fie și grosolan. Când taie coastele cu foarfecele de oase și scoate sternul, păi asta nu-i pentru cineva cu nervii slabi. Atunci se-aude un trosnet, iar doctorul Sander are broboane de sudoare pe frunte. Dar când sternul este în cele din urmă deschis, atunci este iar atent. Cu tăieturi fine despică organele din burtă și le pune sub lupă. Pe când stă acolo cu penseta și cuțitașele sale, eu mă gândesc la fluturii și gândăniile mele și la cum stau și le pun sub lupă. Atunci ne asemănăm, iar doctorul Sander nu mai este domnul doctor și eu nu mai sunt asistentul lui. În minte dau nume organelor pe

care doctorul Sander le așază dinaintea sa. Numele unor fluturi și găze, așa cum îmi vin pe moment în minte. Un ficat devine atunci un *Endromis versicolora* și inima un scarabeu. Stau înfipti pe o planșetă și eu îi privesc cu lupa și le îndrept antenele și piciorușele. Și când am terminat, atunci a terminat și doctorul Sander. El dă din cap sau spune că decedatul oricum n-ar mai fi avut mult de trăit. Asta pare atunci ca un fel de consolare pentru el. Îmi face semn cu capul, iar eu îi răspund la fel, chiar dacă toată povestea asta cu morții îmi este indiferentă. Există însă anumite zile în care nu mai dă din cap. Atunci se află pe masă un copil și doctorul Sander spune: șase ani, Dolf, imaginați-vă asta. Dolf, doar imaginați-vă așa ceva. Și atunci sunt dintr-odată puțin trist. La șase ani încă n-ai reușit să trăiești cu adevărat, la vârsta aia nu știi nici măcar să scrii. Și apoi vin părinții, iar cearșaful este ridicat, iar eu mă întorc cu spatele, pentru că nu rămân impasibil la ceea ce urmează. Părinții se aruncă pe copilul lor decedat și vor să-l readucă la viață, însă asta nu mai e posibil, pentru că are deja pretutindeni pete cadaverice. Doctorul Sander murmură câteva cuvinte și-i trage pe părinți de lângă masă. În cele din urmă el mai trebuie să examineze copilul, și cum s-o facă, dacă părinții șterg toate urmele cu lacrimile lor? Doctorul Sander spune că mai degrabă ar face

mai întâi autopsia și abia apoi i-ar lăsa pe părinți să vină. Însă când aceștia vor vedea tăietura în formă de fermoar urcând de la burtă în sus, atunci vor înnebuni de-a dreptul. Iar astfel se mai șterg câteva urme, însă așa trebuie să fie, pentru că nu poate fi altfel, pentru că părinții sunt deja înnebuniți de durere și mai mult ar deveni insuportabil.

Prânzul îl iau cu Walter la cantina căilor ferate. Walter îmi face rost de tichete de masă. În schimb, trebuie să-i povestesc cele mai proaspete noutăți. Walter mestecă și-și împinge neconștient mâncarea în gură și întrebă dacă nu mi se face greață la serviciu. Așa un cadavru, spune el, păi ăsta-i un lucru scârbos. Într-atât de scârbos, încât se miră că la prânz îmi mai arde de mâncare. Așa o friptură, spune el, și lovește încet cu cuțitul carnea din farfuria lui, păi la asta nu te mai gândești deloc că ar proveni de la un porc. Walter se înșală în privința asta. La urma urmei, medicina legală nu poate fi comparată cu o măcelărie, acolo doar nu atârnă jumătăți de om de plafon și ceea ce scoate doctorul Sander de prin burți nu seamănă în nici un caz cu o friptură. Însă carnea e carne, zice Walter, nu există nici o diferență, trebuie doar să arunci o astfel de bucată de carne într-o tigaie și-apoi ai să vezi că am dreptate. Walter se pricepe la carne. Mai ales la prospături, spune el și râde, iar

eu râd cu el, chiar dacă nu prea am chef. Walter are noroc la femei. Pielea lui groasă nu le deranjează, nici faptul că lucrează la căile ferate. Cu femeile, zice Walter, e foarte ușor. La urma urmei, doresc același lucru ca tine. Câteodată, când stăm în cantina căilor ferate, îmi povestește ce face cu ele. Cum mâinile lui le dezbracă trupurile de haine, cum le privește, cum stau culcate goale înaintea lui, cum le sărută tot trupul și cum după aceea se pun pe treabă. Câteodată nu mai sunt atent, pentru că nu-mi pot imagina toate lucrurile astea. Walter spune că jocul este mereu același și că așa va rămâne atât timp cât bărbatul va avea un penis și femeia o vulvă. Și tu, întrebă el la un moment dat, care-i treaba la tine, iar eu ridic din umeri și privesc într-altă parte. Ce-ar vrea să audă? În materie de femei, eu n-am ce povesti. La urma urmei le dezbrac și eu hainele de pe corp, până stau culcate înaintea mea. După aceea fac câțiva pași înapoi și le privesc: femei tinere, femei în vârstă, grase, slabe, frumoase, urâte, păroase, rase. Femei moarte. Țepene ca o vită lovită de fulger pe câmp. Pentru altceva este prea târziu. Fără săruturi, fără mângâierea sânilor ei, fără să ne apucăm de treabă. Păi, atunci ar trebui să te trezești mai din vreme, spune Walter, însă nu-i vorba de asta. Eu duhnesc. Eu duhnesc aidoma cadavrelor care se află culcate pe masa din fața mea. Corpurile lor emană

un miros și se prinde de hainele mele, de părul meu, de pielea mea. Iar cu cineva care duhnește, femeile nu vor să se-apuce de treabă. Asta-i treaba. Celui care are zilnic de-a face cu morții, pielea celor decedați i se transformă în propria piele. Seara, sub dușul de la bazinul de înot, n-am decât să mă săpunesc și să mă frec până nu mai pot. Mirosul rămâne impregnat. N-ai ce-i face. Trebuie să trăiești cu asta. Chiar și Mitsch, proprietăreasa mea, spune că duhnesc. În ciuda acestui fapt, nu-mi dă cheia de la baie. Spune că baia este tabu pentru mine. Toaleta dintre etaje, da, la urma urmei trebuie să am un loc pentru necesități, însă baia rămâne închisă. O singură dată am reușit să intru acolo. Walter mi-a făcut un șperaclu. Am făcut o baie cu spumă și i-am încercat toate sticlutele cu apă de colonie. Când Mitsch a aflat, m-a amenințat că va chema poliția și că mă va da afară din casă. Atunci să văd pe cineva care-i oferă unuia ca mine un acoperiș deasupra capului. De atunci merg iarăși la bazinul de înot ca să mă spăl. Câteodată, după duș, mai execut repede o săritură în bazin, fie cu capul în jos, fie cu elan de la trambulina de trei metri. Atunci supraveghetorul fluieră și mă avertizează, iar eu zâmbesc cu fața în apă, pentru că mă face mitocan, la fel cum se întâmplă cu toți ceilalți care nu respectă regulile, mă face mitocan și nu un idiot care duhnește. Câteodată înot după femei

tinere, însă când ajung prea aproape și mă pot mirosi, ele se întorc într-o parte și înoată grăbite spre marginea bazinului. Atunci le văd, la nu mai mult de cinci metri de mine, fugind în costumul de baie ud, și-mi imaginez cum ar fi să le dezbraci, fără să fie moarte și palide și corpul să le fie rigid ca la mașinutele din vitrină. Cum ne-apucăm de treabă și eu le spăl apoi, cu un burete și săpun, fără ca ele să aibă o tăietură de la gât până aproape de buric. Când îmi petrec noaptea lângă ea, atunci îi miros pielea, parfumul, părul, iar femeile de la bazin nu mai trebuie să fugă de mine cu mișcări bruște. Walter afirmă că femeile n-au un nas bun, ba că ar fi chiar mai prost decât al găinilor. Dar n-are deloc habar, chiar dacă poate știe în general totul despre femei. La urma urmei, am ochi în cap și văd cum femeile strâmbă din nas când mă apropii prea mult de ele. Însă Walter nu s-a sinchisit niciodată de nasul lor. Nici n-are de ce, el doar pute a transpirație de la montatul șinelor, iar mirosul ăsta iese cât ai clipi la primul duș. Și apoi stă într-un nor de deodorant și apă de colonie și le zâmbeste femeilor și deja se-apucă de treabă. Walter spune că trebuie doar să te porți frumos cu femeile. Și că trebuie să fii darnic. Atât timp cât le lași femeilor libertatea, spune el, nu trebuie să-ți faci griji. Walter câștigă mulți bani lucrând la calea ferată. Într-o lună ia dublu cât mine în două.

Odată, l-am întrebat dacă n-ar putea să-mi pună o vorbă bună la gară, însă el mi-a zis că pentru lucrul la calea ferată trebuie să ai ceva sânge-n vine. Doar o zi să lucrezi și deja stai cu dureri de mijloc în pat. Nu, nu, asta nu-i de tine, mai bine mergi și spală cadavrele și lasă-mă mai departe să pun șinele de tren. Iar apoi m-a apucat de subțiori și m-a ridicat ca pe un balon. A răs și m-a lăsat să dau din picioare, iar după ce m-a lăsat iarăși jos, mi-a spus *E rândul tău* și-a răs și mai tare decât înainte. Poate că Walter are dreptate, lucrul la șine nu-i pentru mine. Dar chiar dacă venitul meu la doctorul Sander este doar jumătate din ce câștigă Walter, tot am început să fac economii. La urma urmei, nu poți niciodată să știi dacă nu există pe undeva o femeie, al cărei nas este mai prost decât cel al unei găini.

Doctorul Sander rămâne cea mai mare enigmă pentru mine. De altfel, și el are toată ziua de-a face cu morții. El îi desface, se apleacă peste ei, le face o gaură în trup. Totuși, are o soție. Poza ei se află pe masa de lucru din biroul său.

Câteodată, când pleacă mai repede, mă furișez acolo și o privesc. Este blondă și frumoasă și zâmbește, de parcă tot norocul lumii ar fi de partea ei. Și asta în ciuda faptului că are un soț care duhnește a cadavre. Când doctorul Sander vorbește cu ea la telefon, aud cum înainte să termine convorbirea îi

trimite bezele. Apoi rămâne câteva secunde nemișcat, până când pune iarăși receptorul în furcă, încet, de parcă ar fi din porțelan. Doctorul Sander are și copii. Un băiețel și o fetiță. Câteodată povestește despre ei, dar numai când toate cadavrele sunt acoperite. De parcă morții le-ar putea produce coșmaruri copiilor săi. Are o poză cu ei pe masa de lucru lângă cea a soției sale. Copiii, spune doctorul Sander, sunt singurul lucru bun pe care l-a făcut în viață. Credeți-mă, Dolf, fără copiii mei aș fi fost un om sărac. Și apoi îmi povestește că odată a intrat un bărbat în grădina lui și i-a speriat copiii, doar așa, zice el, fără nici un motiv, și că atunci a fugit din casă și a sărit la gâtul bărbatului și l-a scuturat, până când s-a făcut roșu la față. Nu, spune el, când e vorba despre copii, pot deveni foarte neplăcut.

Despre soția sa, doctorul Sander nu vorbește niciodată. Și asta în ciuda faptului că este atât de frumoasă. El este altfel decât Walter, care-mi povestește despre fiecare cucerire a sa. Însă Walter este doar un fanfaron și doctorul Sander este un om stilat și, dacă aș vrea să semăn cu cineva, atunci aș dori să fiu ca doctorul Sander.

Mitsch spune despre camera mea că ar fi o mizerie de nedescris. Și că-i este rușine să aibă o astfel de cameră în locuința ei. E dezordine și totul e plin de găngăniile astea. Pereții sunt plini de femei goale și

de vechi calendare cu găze. O rușine pentru toată casa. Și-a băgat nasul chiar și-n revistele mele. Imediat după ce plec dimineața la lucru, ea descuie și cotrobăie prin lucrurile mele. Așa este Mitsch asta, iar dacă mă plâng, îmi spune să-mi caut altă cameră, dacă nu-mi place. Unul ca mine găsește la fiecare colț de stradă, zice ea, și să nu cred că aș fi grozav. Însă din această cauză nu voi lua pozele de pe pereți, ea nu-mi poate interzice asta. Favorita mea este Cristina cea cu sâni mici și părul lung, închis la culoare. Poza ei e prinsă pe dulapul de haine aflat la capătul patului, în dreptul picioarelor. Ea este ultimul lucru pe care-l văd când sting seara lumina și primul lucru dimineața când mă trezesc. Ea mă privește drept în ochi. Eu îi fac cu ochiul, dar Cristina nu-mi răspunde. Nu știu unde locuiește, ei nu mi-au spus.

De trei ori am format numărul din revistă. La început au fost mai drăguți cu mine, apoi au spus că vor chema poliția dacă mai sun o singură dată. Walter spune că fetele de pe afișe sunt doar pentru impotenții lași. Ce-ți folosește, spune el, că te excită, când e doar din hârtie. Dar ce știe el! La urma urmei, Cristina nu strâmbă din nas când mă apropii de ea. Ei nu-i pasă că duhnesc. Nici n-ar putea, doar e din hârtie. Însă în mintea mea ea e alcătuită din carne și sânge și acolo facem tot ceea ce face și

Walter. Cel puțin ceea ce-mi pot imagina. Și Walter cunoaște o Cristina. Este blondă și scrie planurile de lucru pentru calea ferată. Walter spune că ea are unghii lungi și că guită tare când și-o trag. Însă frumoasă, spune el, nu e.